

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1617/2023
24.04.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Драгане Бољевић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Душко Зрињанин, адвокат из ..., против туженог АД за осигурање „Grawe“ Београд, чији је пуномоћник Марко Зечевић, адвокат из ..., ради поништаја, утврђења и накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1761/22 од 13.12.2022. године, у седници већа одржаној дана 24.04.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1761/22 од 13.12.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2219/2021 од 03.02.2022. године, ставом првим изреке, тужбени захтев је делимично усвојен. Ставом другим изреке, одбачена је тужба у делу тужбеног захтева којим је тражено да се утврди да усмени отказ уговор о раду дат тужиоцу од стране туженог, не производи правно дејство. Ставом трећим изреке, утврђено је да је тужилац у радном односу код туженог у периоду од 01.10.2020. године до 10.02.2021. године, и обавезан тужени да за тужиоца поднесе пријаву на обавезно социјално осигурање надлежним фондовима – Републичком фонду за здравство, Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање и Националној служби за запошљавање, у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде. Ставом четвртим изреке, одбијен је део тужбеног захтева којим је тужилац тражио утврђење да је у радном односу на неодређено време од досуђеног периода па убудуће, односно без орочења. Ставом петим изреке, одбијена је тужба у делу којим је тужилац тражио да се тужена обавезе на исплату накнаде штете уместо враћања на рад у укупном износу од 540.000,00 динара са затезном каматом почев од дана пресуђења до исплате. Ставом шестим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1761/22 од 13.12.2022. године, ставом првим изреке, делимично је преиначена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 2219/21 од 03.02.2022. године тако што је одбијен захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је у радном односу код туженог у периоду од 12.12.2020. године до 10.02.2021. године, као и да тужени за тужиоца за наведени период поднесе пријаву на обавезно социјално осигурање надлежним фондовима – Републичком фонду за здравство, Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање и Националној служби за запошљавање у року од 8 дана. Ставом другим изреке, жалба туженог у преосталом делу и жалба тужиоца су одбијене, и првостепена пресуда потврђена у преосталом побијаном, непреиначеном делу. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да накнади туженом трошкове другостепеног поступка у износу од 18.000,00 динара, док је захтев туженог за накнаду трошкова одговора на жалбу одбијен.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени је у одговору на ревизију предложио да се иста одбије као неоснована и тужилац обавезе на накнаду трошкова поступка поводом тог правног лека.

Одлучујући о изјављеној ревизији у складу са чланом 408. и чланом 441. ЗПП, Врховни суд је нашао да тужиочева ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се посебно не указује на друге битне повреде одредаба парничног поступка због којих се, под условом из члана 407. став 1. тачка 2. и 3. ЗПП, тај правни лек може изјавити. Тужиочеви наводи о недостацима због којих се побијана пресуда не може испитати, могу се подвести под битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, која није законски разлог за ревизију.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у радном односу код туженог обављао послове Тужилац је 08.09.2020. године поднео захтев за споразумни престанак радног односа, због чега га је тужени одјавио са обавезног осигурања. На тужиочев захтев извршена је његова поновна пријава на осигурање 01.10.2010. године и он је позван на рад. Тужилац је редовно долазио на посао у периоду од 06.10.2020. године до 10.11.2020. године, када је отворио боловање. Писаним упозорењем од 02.10.2020. године, тужиоцу је стављен у изглед отказ уговора о раду због више повреда радне обавезе и радне дисциплине. Упозорење тужиоцу упућено је на адресу његовог пребивалишта поштом, препорученом пошиљком која је као неуручена враћена пошиљаоцу (туженом). О томе је тужени 20.10.2020. године сачинио службену белешку и упозорење истакао на огласну таблу. Отказ уговора о раду тужиоцу је дат решењем од 06.11.2020. године, због повреде радне обавезе и радне дисциплине, које је тужиоцу упућено на адресу његовог пребивалишта поштом, препорученом пошиљком. И ова препоручена пошиљка је враћена туженом као неуручена, о чему је састављена службена белешка и решење од 03.12.2020. године истакнуто на огласну таблу. Тужилац је 14.12.2020. године, приликом куповине лека у апотеци, сазнао да нема

здравствено осигурање, што је потврђено истог дана у његовом разговору са лицем запосленим код туженог, када му је саопштено да му је уговор о раду отказан.

Полазећи од тако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су правилном применом материјалног права одлучили о тужбеним захтевима којима је тражено утврђење да усмени уговор о отказу уговора о раду не производи правно дејство, да је тужилац у радном односу на неодређено време од 01.10.2020. године и накнада штете уместо враћања на рад.

Тужилац нема правни интерес за тужбу ради утврђења да усмени отказ уговора о раду не производи правно дејство. Правни интерес је процесна претпоставка, која у спору за поништај решења о отказу уговора о раду постоји само ако је то решење донето у законом прописаној форми, у смислу члана 185. став 1. Закона о раду. Само таква одлука има правно дејство на радноправни статус тужиоца, због чега његово сазнање стечено усменим путем од другог запосленог да му је отказан уговор о раду нема никаквог утицаја на његов статус запосленог.

Тужилац је у радном односу код туженог био до 12.12.2020. године. Радни однос престао му је тог дана, сходно члану 185. став 5. у вези става 4. Закона о раду, истеком рока од 8 дана од дана објављивања решења о отказу уговора о раду на огласној табли. Донето решење о отказу уговора о раду достављено је на начин прописан чланом 185. став 4. Закона о раду, а тужилац га није побијао тужбом из члана 195. тог закона ни након сазнања да је оно донето. Право на накнаду штете уместо враћања на рад, предвиђено чланом 191. став 5. Закона о раду, припада запосленом којем је радни однос престао без правног основа, а он не захтева да се врати на рад. У овом спору то није случај, јер решење о отказу уговора о раду није било оспорено и поништено у судском поступку.

Из наведених разлога, нису основани наводи ревидента да је овом спору погрешно примењено материјално право, због чега је одлучено као у првом ставу изреке.

Трошкови одговора на ревизију, по оцени Врховног суда, нису били нужни. Зато је захтев туженог за њихову накнаду одбијен и применом члана 165. став 1. у вези члана 154. став 1. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић